

„Soca“ izbaja vsak potek in velja po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto f. 4.40
Pol leta „ 2.20
Četrt leta „ 1.10

Pri oznanilih in tako tudi pri „prilicah“ se plačuje za navadno trikratno vrato:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „

Za večje širke po prostoru

S O Č A

Posamezne številke se dobivajo po 8 kr. v tobakarnicah na Starom trgu in v Nanski ulici in v prodajalnici G. Likarja v Semeniških ulicah h. št. 10.

Dopisi naj se pošiljajo uredništvu Via Mercato 12, naročnina pa opravištvu „Soca“, Via Seminario št. 10.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalec in drugimi nepremetnimi se naročnina znižuje, ako se oglase pri opravištvu.

„Goriška ljudska posojilnica,“

vpisana zadruga z omejenim poroštvom,

imela je v četrtek 7. februarja svoj letni redni občni zbor. Ob 11. uri začeli so prihajati društveniki v društvene prostore, Via Ascoli 1, da bi se poučili o društvenem delovanju. Navzoči so bili še sicer vsi ravnateljji in nadzorniki, dasi so bili nekateri zadržani, da niso prišli kaj s početka. Ob 11^{1/2} izjavi ravnatelj dr. Nikolaj Tonkli, da je zastopan večji nego postavljeni del vloženega denara, namreč 363 deležev izmed 1067, ali 3.630 gl. od 10.670 gl., vplačanih na ime deležev, in sicer 323 deležev po svojih lastnikih in 40 po društvenikih zastopnikih. Pozneje došlo je še 6 društvenikov s 16 deleži. Pravila zahtevajo k sklepčnosti občnega zbora, da je zastopan deseti del denara, ki je vplačan na deleže. Na to začne se zborovanje s kratkim nagovorom ravnateljev.

Društveni priglédnik Franjo Ferfila prebere denarnični račun, ki je bil navzočim tudi tiskan na razpolago, ter pojasni posamezne točke v dohodkih in stroških. Temu je sledil račun prometa, iz katerega se spozna zguba ali dobiček za preteklo upravnico leto, in slednjič račun bilance, ki razkazuje društveno premoženje koncem leta 1888. Priglédnik pojasni pojedina postavke v aktivih in pasivih, iz katerih se razvidi, da čisti dobiček znaša za preteklo leto 1072 gl. 47 kr. Ravnatelj povabi navzoče, naj se oglasi, kdor želi o računih kaj govoriti, vprašati ali opomniti. Nikdo se ne oglasi; zato se stavijo računi na glasovanje in sprejmejo se soglasno.

V imenu ravnateljstva in nadzorstva predlaga priglédnik, naj se čisti dobiček razdeli tako, da dobijo ravnateljji v smislu društvenih pravil 5% ali 53 gl. 62 kr., da se plača deležem deležnina v znesku 5% vplačanih vsot, to je po 50 kr. na delež, ali skupno 481 gl. 44 kr., ter da se ostali znesek 537 gl. 41 kr. pridene rezervnemu zalogu. K temu predlogu oglasi se društvenik Filip Kramar in meni, naj bi se dala ravnateljem večja nagrada, ker se je delo pomnožilo v primeri s prejšnjimi leti, ter naj bi se rajši deležnina znižala, češ da oni, ki plačujejo deleže, ne potrebujejo dobička. Andrej Kocijandč je tudi tega mnenja, naj bi se dalo ravnateljstvu več nego je predlagano, vendar naj bi se ne kčila deležnina, ampak rajši ostali znesek, ki je namenjen za rezervni zalog. Franc Kodrič se vjema načeloma s tem predlogom, ozirajoč se na mnog trud, ki ga ima ravnateljstvo v društvenih zadevah. Franjo Ferfila omeni, da odškodnina ravnateljem je v pravih določah s 5% čistega dobička in da se torej ne dá premeniti, ako se ne premenijo pravila, dasi ima občni zbor pravico vrhu te odškodnine določiti še katero posebno nagrado. Stefan Makuc je tega mnenja, da naj se izreče ravnateljstvu vsaj zahvala za njega trudobjubivo in vspešno delovanje, če se odškodnina ne dá zvišati. Dr. Gregorič pojasni, da ravnateljji ne delajo v posojilnici radi dobička in osebne koristi, ker ako bi to iskali, bi se pečali z drugimi opravili, ki redijo, ampak z ozirom na potrebo in splošno korist naših kmetov in obrtnikov; zato priporoča, naj ostane po ravnateljstvu navetovana odškodnina 5% nepremenjoma. Dalje pravi, da možje ki so vplačali deleže v večjih vsotah in jih še vplačujejo, podpirajo prav vspešno društvo in po njem narod, da je torej pravično, da se jim določijo primerne obresti 5% od vplačanega denara, ko je dovolj dobička, ter priporoča, da bi se sprejel tudi ta del nepremenjoma. Iz tega sledila je naravna posledica, da naj ostane tudi znesek, namenjen rezervnemu zalogu, nepremenjoma, ker tako se povzdigne zaupanje zavodovo in bo nadaljno delo toliko rodovitnejše. Na to je bilo glasovanje o razdelitvi čistega dobička ter se je sprejel soglasno navedeni predlog ravnateljstva in nadzorstva.

Na to dobi besedo društveni tajnik Janez Berbuč, ki prebere odborovo poročilo o društvenem delovanju v preteklem letu. Iz njega posneli smo naslednje podatke. Leta 1888 imela je posojilnica prometa 63.901 gl. 15 kr. Pristopilo je v tem letu k

društvu 63 družnikov, izstoplo pa 19, tako da je ostalo koncem leta v društvu 306 udov, ki imajo 10.670 gl. v deležih. Hranilnih vlog bilo je vplačanih (po 4^{1/2} % na leto) 16.752 gl. 03^{1/2} kr., izplačanih pa 13.385 gl. 22 kr., tako da je ostalo koncem leta vplačenih še 31.970 gl. 77^{1/2} kr. Novih posojil dalo je društvo v tem letu 15.383 gl., vrnenih pa je dobilo 9349 gl. 60 kr., tako da je ostalo s koncem leta na ljudeh 45.353 gl. 74 kr. Večina posojil dana je na menice z enim ali dvema, včasih celo s tremi poroki; izposojenci vsote presegajo redko kedaj 500 gl. Vse svoje posle obravnavalo je ravnateljstvo v sejah, ki so bile redno vsak ponedeljek; ukrepi in sklepi zapisovali so se v posebne zapisnike. Iz društvenih aktov je razvidno, da se je ravnateljstvo pončilo (informiralo) natanko o prosilcih pri zanesljivih osebah, ki so v vseh slučajih prav radostno ustregle.

Dobro znamenje je, da ni bilo društvo primorano v vsem letu tirjati posejeni denar z dražbami. Sicer pa se ne more zamolčati, da oni, ki so denar prejemali, so po preteku pol leta svoje menice večinom podaljševali in da se je razmeroma redko denar povračal. To svedoči, da je med ljudstvom velika revščina, ker ne more svojih pridelkov v denar spraviti. Pritožbe o tem čule so se pogosto, zato je ravnateljstvo dovoljevalo podaljšanje brez težav, ako ni imelo kakšnega posebnega razloga zahtevati, da naj se dotekla menica izplača v gotovini. Razvoj društva je zahteval, da se je vpeljala nova knjiga za deležnina in da si je društvo omislilo nekaj novega pohištva. Z društvenim razvojem množilo se je tudi delo, da ravnateljstvo ni moglo vsega samo opravljati. Dopisovanje, vključevanje, pronašanje iz dnevnika v druge knjige, sestavljanje računov in bilance zahteva posebno moč. Zato je ravnateljstvo naprosilo veččaka v tej stroki, da je delo prevzel, ter mu je odločilo plačilo odškodnino, ki nikakor ni v razmeri s trudom, ki ga proužuje knjige. Zato hvala možu! V svojih sejah razpravljalo je ravnateljstvo o sprejmu novih udov, o podaljševanju danih posojil, o novih posojilih ter o pogojih, pod katerimi naj bi se dala, o denarnih in drugih društvenih zadevah. Žal, da vseh pomankanja denara je moralo pogosto odbiti prošnje tudi prav zanesljivim prosilcem. Zato bi bilo želeli, da bi se oni naši rojaki, katerim so novi na razpolago, nekoliko bolje zanimali za ta velevažni zavod nego so se do zdaj. Poročilo sprejelo se je s pohvalo na znanje.

Društvenik Franc Kodrič predlaga, naj se izreče zahvala ravnateljstvu in nadzorstvu ter naj se s vsklikom volijo vsi dosedanj ravnateljji in nadzorniki. To se zgodi in izvoljeni so v ravnateljstvo: dr. Nikolaj Tonkli načelnik, monsieur Matija Kravanja njegov namestnik, dr. Anton Gregorič denarničar, Franjo Ferfila priglédnik ali kontrolor, Janez Berbuč tajnik. V nadzorstvo so prišli: monsieur Josip Marušič načelnik, Andrej Kocijandč tajnik, dr. Aleksij Rojic, Filip Kramar in Ivan Pirjevec nadzorniki.

H koncu stavi Fr. Kodrič vprašanje, ali bi ne moglo društvo dajati posojil na zemljišča, da bi ne bilo treba iskati porokov. Ravnatelj dr. Tonkli odgovarja, da to ni še mogoče, ker posojilnica ima malo kapitala, katerega ne more navezavati za več let. Vključevanje stane mnogo stroškov, ki se splačajo samo tedaj, če se vzame posojilo za več let. Posojilnica ne more oddajati denara na mnoga leta, ker si mora varovati možnost, da iztirja denar tudi v kratkem času od dolžnikov, ako bi jej slučajno h kratu odpovedalo več upnikov svoje hranilne vloge. Za zdaj se mora držati svojega prvotnega namena, da posojuje le manjšo vsoto in le na kratek čas, tedaj na menice z enim ali z več poroki.

Govornik je ob enem omenil, kako bi se lahko pospešilo zaupanje in delovanje tega zavoda v korist širšim krogom; ako bi namreč županije kot take pristopile s primernim številom deležev. S tem bi se društveni kredit zvišal, pri izposojilih bi dobivalo društvo vedno natančne informacije, ker bi šlo tudi za občinsko premoženje, in občine bi v sili lahko pri posojilnici dobile pomoč, katero morajo zdaj z dovo-

ljenjem deželnega odbora iskati drugod. Navzoči so to misel pohvalili in radostno sprejeli; ali se tudi uresniči, pokaže prihodnost. Naravno je, da občina, ki bi s potrebnim dovoljenjem vzela posojilo, bi ne potrebovala poroka. Cerkvena oskrbništa s pri tem niso omenjala, ker ni nikdo sprožil te misli.

Ker je bil dnevni red dokončan in ker ni bilo drugih nasvetov ali vprašanj, sklenil je predsednik občni zbor ob 12^{1/2} uri.

Če tudi se le počasi razvija to prevažno društvo, vidi se vendar, da napreduje in da poganja vedno krepkeje korenike in širše vejeve. Gledé na ubožstvo našega naroda moramo biti zadovoljni s takim zavodom in upati smemo z ozirom na sedanjo krepko in realno ali resnično, ne samo navidezno rast, da se bo spenjalo do vedno večjih močij na krepkejši podlagi. Treba je pa, da ne le odborniki izpolnjujejo natančno svoje dolžnosti, kakor do zdaj, ampak tudi, da jih domoljubi podpirajo z resničnimi informacijami o društvenikih, ki iščejo pomoči pri ljudski posojilnici. Rezervni zalog šteje 1500 gl. S previdnostjo in neutrudnim delom se lahko tudi s malimi sredstvi veliko doseže.

Dopisi.

V Gorici, 10. februarja 1889. — Telovadno društvo „Sokol“ imelo je prešlo nedeljo svoj letni občni zbor, katerega se je vdeležilo 30 društvenikov; med temi tudi nekteri v sokolske obleki. Starosta mejni grof Obizzi pozdravil je navzoče društvenike, potem oddal besedo društvenemu tajniku Juštu Vugi, ta poroča o odborovem delovanju prešlega leta. Tajnik prebral je obširno poročilo, ki je bilo po netkih popravkih s pohvalo sprejeto. Denarničar poroča je o vdruštenem denarnem stanu, in sicer je bilo v prešlem letu 268 gl. in 5 kr. dohodkov ter 257 gl. in 82 kr. stroškov, tako da ostaja čistega dohodka 10 gl. in 23 kr. Za pregledovanje računov so bili izvoljeni Reja Janez, Poberaj Martin in Bajt Janez.

Nato je sledila volitev staroste in novega odbora. Ker se je gospod Anton mejni grof Obizzi izgovoril, da radi prevelikih svojih opravkov ne more več prevzeti predsedništva, da naj si zbor izbere in voli drugega starosta mesto njega, bil je na prošnjo društvenikov z vsklikom izvoljen g. Gašpar Likar, trgovec v Gorici. Za odbornike so bili izbrani sledeči gospodje: Poberaj Martin, Abramič Janez, Kopac Jernej, Vuga J., Hüneck Karol in Bajt Janez, za razsodnike pa Fon Anton, Muzič Josip in Reja Janez. M. Plešničar predlaga, naj se izreče bivšemu starosti kakor tudi odboru zahvala za njih delovanje (se izreče zahvala). Predlog radi društvenega stanovanja, kakor tudi da bi odbor skrbel dobiti dvorano slov. čitalnice za veselice, izroči se odboru v izvršitev.

Starosta mejni grof Obizzi omenja velike zasluge in dobrote do narodnih društev, katere izkazuje visokorodni gospod Gorup Josip, veletržec na Reki, ter predlaga, naj bi ga občni zbor volil za svojega prvega častnega uda. Občni zbor sprejme z grmovitimi živio! ta predlog in novemu častnemu udu se je še isti večer imenovanje brzojavilo. K. Princič spominja se tužne nesreče, katera je zadela cesarsko družino vsled smrti cesarjeviča Rudolfa, ter predlaga, naj bi v izkaz žalosti društveniki vstali. Vsi društveniki vstanejo. Nato je starosta zaključil zborovanje s trikratnim živio! na presvitlega cesarja Franca Jožefa I.

Po občnem zboru ob 8. uri zvečer bil je društveni ples, katerega se je vdeležilo lepo število društvenikov tudi v sokolske obleki in mnogo drugih domačih in zunanjih prijateljev društva.

SOKOL.

Iz Domberga, 13. februarja. — Preteklo nedeljo obiskal nas je potovalni učitelj gospod Alojzij C o t i č, da bi nam predaval o kmetijstvu. On je svoj prihod o pravem času naznanil, pa županstvo ni bilo tega razglasilo. V kljub temu in slabemu vremenu sešlo se je po popoldanski službi božji v šoli toliko ukaželjnega ljudstva, da je bila še precej prostorna soba natlačena in da je moralo voč njih zvonaj ostati. Videl si med poslušalci tudi častito duhovščino in med strokovnjaki gosp. Rubbia o z Vogerskega. Kot predmet svojemu temeljtemu govoru izbral si je bil g. učitelj času primerno predavanje, nam eč 1. o pretakanju vin in 2. o snazeoju in hranjenju vinske posode. Poduk se je vršil v gladkem jako razumljivem slovenskem jeziku. Posebna pazljivost poslušalcev bila je dokaz, da je bil poduk prav zanimiv. Razen navedenih predmetov razkladal nam je g. učitelj veliko važnost in korist pravilno napravljeneh gnojšč za kmetijstvo sploh in posebno za vinorejo, dalje kako se imamo ravnati pri napravljanju vin iz grozdja od trt zlahtnih plemen; postavim od rizlinga, burgunderja, modrefrankije, portugalke i. t. d. ter dal nam je mnogo zlatih nauk. Po končanem predavanju povabil nas je za drugi dan v vinograde gosp. Gogliu-e in Bizjaka, da bi nam praktično pokazal pravilno reznjo trt, posebu onih žlatonih plemen, na novo nasajenih. Tudi ta dan spremljala ga je lepa množica ljudi, nad 150 mož. Sprva se je razpravljala reznja po starem kopitu. Na to zbere si gospod učitelj sam 10 iz navzočih mož in jim kaže del vinograda za reznjo. Ko je natančno pregledal, kako režejo, bil je zelo voljen, tr jih je pohvalil, ker prepračal se je, da so delo pravilno izvršili. Po končanem praktičnem poduku podali smo se zopet v šolo. Sledil je tam govor g. učitelja, v katerem nas je naučeval za daljši napredek. Končno zahvali se g. F. P... v imenu občine in vinorejskega društva g. učitelju za jako temeljiti poduk in izrazi željo, da bi se v kratkem sopen v tem namenu sešli. Sledili so naučeni živio-klici in na svidenje gosp. učitelju. Omeniti je še, da se je hotel gosp. učitelj osebno prepričati o pretakanju vin. Pokazal je svojo zadovoljnost, ko je našel, da je večina vin že pretočena. Pri tej priliki je tudi pokusil različna vina ter spozna njih letni primerno prav dobra in okusna. Kupecil potrudite se toraj in pridite saj pokusit, saj to vas mnogo ne stane, in prepričate se, da tudi letos dobite v naših krajih prav dobro kapljico in celo tudi ne pretisoko.

Iz Bovca, 5. febr. — Pretužna in pretresujoča vest o nagli in rani smrti obče priljubljenega viteškega prestolo-naslednika Rudolfa našega, pala je med nas uboge kot strela iz jasnega neba.

Vsi omamljeni in potrti smo se otožno povpraševali: Je-li to sploh mogoče? Da, kruta osoda, neizprosna črna kosa pograbila si nam njega, kateri je bil ljubljenec premilostljivega in dobrega očeta cesarja, vseh narodov, up in ponos ljube, mogočne Avstrije.

Našega Rudolfa ni več! Je-li to mogoče? Ni več njega, kojega smo se veselili v kratkem od obličja do obličja gledati, veselo in navdušeno pozdravljati tu na domači pošteni zemlji, na zgodovinsko-zanimivem Bovškem, kajti ogledati si je imel naše trdnjave.

Ali ni ga več! Je-li to sploh mogoče? Kruta osoda, zakaj se tako hudo nad nami ubogimi maščuješ? Beseda, pero mi zaostaja in solze, solze! Solze preudanega žalovanja, prinesite nam mir srca, up in pogum. Enak občudovalen mir in pogum kot ga kaže globoko udarjeni visoki oče-vladar, viteški naš cesar FRAN JOSIP I.

Ko je k nam došla ta pretresujoča vest, žalost velika in obča; v znak te razobesile so se koj na javnih poslopih zastave žalostinke, kojemu izgledu sledile so tudi druge privatne družine.

Županstvo brzojavilo je občinstva globoko sočutje na visoko mesto.

Maše žalostinke in drugi izrazi žalovanja sledijo. Kak kontrast ali nasprotstvo! Pred dvema mesecema in danes! Takrat veselje in radost v polni meri in danes žalost-žalost, ki tlači, tlači. Ti pa, mogočni in viteški gospodar in vladar, tolaži se v božji volji. V dobrih in hudih časih smo s teboj in z ljubo, mogočno Avstrijo!

Mogočno in neprenehljivo večne so naše gore; njim enako je naša zvestoba in udanost, in nobena nobena sila jih ne razruši. Tako je bilo, tako je in tako bo; in to nam je v ponos.

Pomozi Bog!

V—v.

Iz Avč 7. febr. — Komaj je potihnil boj v cenjenej „Soči“, razpravljajoč res žalostne razmere naše vasi, vže se je neimenovani avški dopisnik znova kakor besen zakadil v zadnjej „Soči“ v me, očitajoč mi vsakojakih, rekel bi, hudobij. Poguma ima g. dopisnik res mnogo, ker me izž ploti tako krepko bije, pa vendar se je zbal, pridejati svojemu opisu svoje častito ime. Vže to znači, da stoji nje-

gova stvar na jako slabej podlagi, kajti, kedor zagovarja pravično stvar javno, moral bi vendar imeti toliko poguma, da se dá občinstvu spoznati. Nisem že hotel odgovarjati mu iz t-ga vzroka na njegovo neistinitosti; kor bi pa utegnil kedó le mialiti, da sem res kriv naštetih mi pregréh, ravnajoč se po izreku „Kedor molči, pritrdi.“ odgovoriti mu hočem in pokazati, da me je le krivično črnil in obrekoval.

Gosp. dopisnik mi očita, da se vtkam v cerkvene zadeve, kuhinjsko vodo, možnarstvo, vikarjevo plačo, kakor da bi m-ne to kaj brigalo. No, mirnim srcem mu lahko povém, da se v cerkvene zadeve kot tako nisem nikoli vmešaval, pa se tudi ne bom, ker nisem za to postavljen; kjer pa pridejo v poštev občinske reči, občinske koristi, moram se oglasiti, ker je to moja sveta dolžnost. Da je temu res takó, naj se gosp. dopisnik iz naslednjega prepriča. V starešinstvenj seji 8. marca 1888, zapisnik št. 76. predlagal sem starešinstvu, ali se ima dovoliti rabota za kopanje pri vpeljavi vode v farovž, ker se je izjavil č. g. vikarij, da dá (za z d a j — sporočil nam je prejšnji dopisnik. O. ureda) on vsa drugo pravo; in starešinstvo je na to enoglasno sklenilo, dati robot, kar potreba, da se spelje voda v farovž. Gosp. dopisnik, ali sem se tukaj neopravičeno mešal v cerkvene zadeve ali ne? Ali sem s tem komu kaj škodoval?

Enaka je z možnarstvom. Č. g. vikarij potožil se je večkrat proti meni, da mu stari cerkovnik ne služi prav, a jaz sem ga vedno lo tolažil, naj ima se starostjo potrpljenje; svetoval pa, naj ga odstavi in novega izbere, nijsem mu nikoli. Da je temu res takó, prepriča se gosp. dopisnik prav lahko, ako povpraša o tem g. vikarja. (! Ur.)

Gosp. dopisnik bi moral vedeti, da nima županstvo prav nič opraviti pri podelitvi možnarske službe, ampak edino le cerkveno oskrbništvu. (Prejšnji dopisnik nam je sporočil, da je staremu odstavljnemu cerkovniku župan odzvel ključe. Ur.) Tega pa on in njegovi pristaši ne vedó, ali vsaj niso hoteli vedeti. Ko je namreč g. vikarij nastavil novega cerkovnika, so starešine temu nasprotovale; kor pa nijsem hotel jaz z njimi držati, začeli so me sovražiti.

Zadnja trditev dopisnikova pa, da sem namreč jaz hotel č. g. vikarju plačo urediti, ali po njegovih besedah, zmanjšati, očitno kaže, da se mu v glavi meša. Morda pa ga je bilo samega sebe sram, da se upa v javnost poslati take bedarije, zato se pa tudi nij podpisal.

Naš č. g. vikarij dobiva za svojo plačo poleg proste bire po fasiji iz leta 1835. neki znesek v denaru. In kaj strašnega sem hotel jaz učiniti? Kakó sem hotel č. g. vikarju plačo zmanjšati? Nič drugega ne, kakor predlagal sem, in to ni prošnja č. g. vikarja, naj se občinski prihodki h vikarjevej plači, med posamezne posestnike na novo uredi in razdeli, ker je sedanja razdelitev tega znoska in to po fasiji od 314 1835. l., toraj 23 let stara, postala s d j n e p r a v i č n a zaradi izpremenjave premoženjskih razmér. (Zahtevali smo od svojega dopisnika, naj spriča, kar je pisal v tej zadevi, in odgovoril nam je, da sedanjí donesek občine avške k plači vika-jevi se je leta 1877 bil razdelil, da polovico plačujejo gospodarji v enakih delih, polovico pa v razmeri z državnimi davki, ter da na podlagi novega katastra se je zadnjič leta 1880 določila vsota, katero ima vsakdo plačevati. Dalje pravi, da namerovano „urejevanje“, se je v javni starešinstveni seji razlagalo v smislu, označenem v 5 št. „Soče“. Op. urelništvu.) Temu mojemu predlogu bi se vendar nob-den pameten človek ne bil protivil; toda naši starešine so ta moj predlog le zavračali. Ko sem jih potem v tretje seji odločno vprašal po vzroku tega nasprotovanja, oglašil se je podžupan g. Matija Kovačič, rekoč: „Zaradi ljubezni, kor je nij v našej občini.“ Tako stoji v sejnem zapisniku od 191 1888 št. 27.

Ali nijsem s tem namerjal edino le blagor onim, ki preveč plačujejo? Ali sem hotel s tem res zmanjšati plačo g. vikarju, gospod dopisnik? (Č. g. vikar je o neki priliki sam priznal uredništvu, da je pripravljen popustiti nekoliko na svojih dohodkih, ako bi se zgodilo, kar želi. Op. uredništvu.)

Da so pa postavili svojemu potopenju krono, storili so najmodrejšo delo ter poslali so vis. namestništvu naznanilo, da nočejo več sodelovati s takim županom, kakor sem jaz, ki je v občini le zató, da provzročuje nem r, škodo in sovraštvo. Vsak pameten človek se jih bode usmilil, rekoč jim: „Oče, odpusti jim, kor ne vedó, kaj delajo!“

Konečno mi pravi g. dopisnik, da sem trmasto glave. Iz navedenega pa lahko vsak sprevidi, jkedó je trmast, jaz ali starešinstve. Biži se že h koncu četrta volilna doba, odkar županujem v našej občini. Ravna sem se do zljaj in postopal vedno po obstoječih zakonih takó kakor se mora ravnati, ne zme-nivši se zató, kaj porekó moji nasprotniki in ljub-skači. Do sedaj mi ne more nihče o mojem županov-vanji očitati nobenega pregreška, ne v občini ne v višjih oblastnihjah.

Tudi mi pravi g. p. dopisnik, da sem general brez vojske. To mu pa lahko povém, da jaz nijsem

general; morda pa je zunaj občine kak general, ki hoče našo obdino vladati. Če je pa to res, moliti hočem za spreobrnjenje grešnika. (Če mislite našega dopisnika, se motite; on je toliko z u n a j Avč, kolikor je Vaš zagovornik v Avčah. Ur.)

P. Žbogar.

Iz Kojškega v Brdih, 12. febr. — Nenadna smrt nadvojvode prestolonaslednika Rudolfa pretresla je do dua srca ne le presvitile cesarske stariše njegove, prejasno soprogo in vsa cesarsko rodbino, marveč tudi vse narode mnogojezične Avstrije. Vsa srca so bila potrta vsled strašne nezgode. Globoko svoje sočutje izraževali so vsi na razne načine. Mi Slovenci, cesarju vselej zvesti in udani, gotovo nismo ostali zadnji v tem oziru. Naj popišem, kako smo izražali globoko svojo žalost radi britke izgube pri nas v Brdih, da bodo vedeli cenjeni „Sočini“ čitatelji, kako zvesti in udani smo cesarju mi, ki bivamo uže blizu meje blažene Italije, ki smo postavljeni kot je z proti tujim navalom.

V nedeljo 10. t. m. po popoldanski službi božji sešli smo se čitalničarji in drugo občinstvo v čitalničnem prostoru, primerno ozaljšanem, raz katerega okna je visela naša trobojnica s širokim črnim trakom. Po pozdravu g. predsednika imel je društveni tajnik lep govor, s katerim je posebno lepo slikal vrlo lastnosti in delovanje našega svetlega vladarja, ki ga je zdaj tako strašna nesreča zadela; spodbujal je zbrano občinstvo cesarju ohraniti vedno zvestobo in ljubezen, zanj moliti, zlasti v sedanjih težkih dne-vih. Hvala g. govorniku za lepe besede! Na to zapojó pevci „Jamico tiho“ prav izborno.

Drug odbornik prebero potem po primernem vvodu cesarjevo zahvalo „Mojim narodom“, katera je valed svoje prisrčnosti vse močno ganila. O pozori slednjič vse navzoče, svoja vdanost do cesarja pokazati s tem, da zakličejo trikrat „živio!“, kar vsi navdušeno storé. Zapojo se cesarska himna in še ne-ktere druge lepe pesmi; sledi prostovoljna zabava, pri kateri se vrše razne napitnice. Sklene se slednjič, da se „Čitalnica“ v polnem številu z zastavo udeleži slovesne zadržnice, ki se je darovala danes 12. febr., na osmino pogreba za pokojnega cesarjeviča.

Pri tem svetem opravilu bili so navzoči občinski zastopniki — županstvo je v bližnjem št. Martinu — c. kr. žandarmerija, vsa mnogobrojna šolska mladina z učiteljstvom, krajni šolski svet, čitalniškega društva odbor z zastavo, nekateri veterani v uniformi in lepo število drugih občinarjev. Peli so prav lepo naši izvrstni čitalnični pevci, ki so ob enom tudi cerkveni, pod vodstvom organista V. K. Po sv. maši ostane vse občinstvo pred cerkvijo tik farovža v lepem redu razvišeno. Vse povprašujo: Kaj bo? Ko pride iz cerkve preč. g. župnik, povzame besedo c. k. poštár g. K. K. in začne govoriti občinstvu. S svojim krepkim in lepo donečim glasom razlaga ljudstvu, kaj je dalo povod današnjemu žalostnemu opravilu, popisuje globoko žalost presvetlega cesarja in njegove rodbine, polaga pa tudi vsem na srce dolžnosti, ki jih imamo do naš ga dobrotljivega vladarja, ki pri vsaki priliki deli dobrote svojim podložnikom. Slednjič obrne se k preč. g. župniku ter mu v imenu cele župnije izreče zahvalo za obhajanje današnjega sv. opravila, kakor tudi sploh za njegovo dolgoletno (38 let že tukaj pastiruje) požrtovalno in vspešno delovanje. G. govornik je govoril lepo, navdušeno in ginljivo, da nisi videl nobenega očesa suhega. G. župnik je bil tudi g njea tako, da se ni mogel niti zahvaliti. Pevci so še enkrat zapeli „Kviško sinovi“ in cesarsko himno, potem smo se razšli vsi potolaženi.

Še nekaj žalostnega moram sporočiti. Preteklo nedeljo 10. t. m., ravno ko smo se v čitalnici zabavali, prinese nekdo grozno novico, da se je neki mladenič ubil. Nesrečnež je bil močno vinjen — si-cer pa ne popolaoma vdan ti strasti — in tak je prišel k plesu v eno tukajšnjih krčem. Ko pride vrh stopnic, omahne in pade znak navzdol po strmih stopnicah in sicer tako nesrečno, da skoro mrtve obleži. Še preden je minulo pol ure, ni bil več med živimi. Seveda je bil naenkrat konec nesrečnemu plesu vsled tega žalostnega dogodka. Naj bi bil enkrat konec za zmirom!

Iz Rima 9. februarja. — Smrt našega preljubega c. k. princa Rudolfa ne obžalujemo samo avstrijski zvesti sinu in hčere, temuč obžalujejo jo vsi evropski narodi.

Telegrafično prišla je novica v Rim da je c. k. princ Rudolf nagloma umrl, naenkrat se ta nepričakovana žalostna novica razvé po celem mestu. V cerkvi „Madonna dell' Anima“, ktera je pod pokroviteljtvom našega svetlega cesarja, zvonilo jo eno celo uro, vihrala je raz zvonik do tal črna zastava z avstrijskimi trakom povita. V Kvirinalu na kraljevem dvoru vihrala je ravno tako italijanska zastava s črnim trakom. Veliko gibanje bilo je po celem mestu in vee je govorilo le o c. k. avstrijskem princu Rudolfu.

Od poldne do večera dohajale so k ces. kral-

jevemu Konzolatu (velikemu poslaniku) imenitne osebo, sv. Oče Papež poslal je svojega kardinala, da izrazi njegovo nepopisljivo žalost o smrti c. k. princa Rudolfa. Ministri in veliko kraljevih služabnikov izrazili so svojo žalost.

Casopisi popisujejo sploh modrost, učenost in njegovo smrt. Francozki časniki pišejo, da občutijo oni veliko žalost o zgubi c. k. avst. princa Rudolfa, kajti da je bil prvi prijatelj njim in podpornik Slovanom.

Na 5. svečana bila je velika maša tukaj v c. k. cerkvi; maševal je kardinal iz Vatikana; pričujoči bili so vsi Konzuli, Kripi in drugi ministri; bilo je tudi kakih 200 Avstrijcev.

8. t. m. zbrali so se rokodelci skupaj, kateri so dolgo časa brez dela; 3.000 mož prihruje najprej do magistrata na Kampidoljo ter na vse grlo vpije: Pane e lavoro (kruh in delo). Župan jim odgovori, da dela nima, da naj potrpe do 11. t. m. da zdaj ne more jim dati trdne besede; vsi naenkrat zakriče: mi smo lačni, čakamo dela vže od meseca maja, in vsi obupani od lakote ndarijo po mestu; kamor so prišli, vse so pobili; vdrli so v veščtacun od zlata in so vse odnesli. Policija se je bila poskrila. Kraljev sin se je ravno peljal ven po navadi na sprehod, ko pozve, kaj se v mestu godi; vrne se nazaj v palačo. Kripi izpošlje urno na vse kraje vojake, al bilo je vže prepozno; demonstranti so odšli ter so veliko odnesli in škodo naredili. Na 9 t. m. ob osmi uri stačune bile so vse zaprte: stačunarji bili so vsi po ulicah in čakali, odkod pride drhal nesrečnejšev. Vojaki bersaglieri marširali so iz ene ulice v drugo. Kavalerija bila je pri mestnih vratih, ali proti večeru razšlo se je vse in strah je odšel.

Velika lakot vlada v celi italijanski deželi; iz vseh mest sliši se, da rokodelci vpijeje: Kruh in delo dajte nam. Pri tej zmešnjavi bilo je več vojakov ranjenih, poseba policajev, rokodelcev pa čez 500 zaprtih.

Politični razgled.

Državni zbor poprijel se je dela, katero je bil pretrgal koncem januarja. Budgetni odsek bo kmalu pri konci s pretresovanjem državnega proračuna. Zadnje dni tega meseca pride ta najbrže v razpravo v zbornici. V javnih sejah obravnaval se je do zdaj načrt postave o skladiščih, to je o poslopih, v katerih bi pridelovalci hranili blago, predno je prodajo. Najvažnejše je bilo poročilo predsednika dr. Smolke, kako je bila sprejeta deputacija, ki je izrazila presvitlemu, cesarju globoko udanost in sožalje posluške zbornice o priliki pretužnega dogodka v cesarski hiši. Cesar je omenjal s presrčnimi besedami tolažbo in podporo, katero je dobival one dni od presvetle cesarice, rekoč:

„Zahvalim se državnemu zboru najsrčneje za gorko sočutje, ki je izraža povodom smrti Mojega dragega sina. Vsi naredi v državnem zboru zastopanih kraljestev in dežel pokazali so pri tej priliki Meni toliko ljubezni in zvestobe, toliko pravega avstrijskega rodoljubja, toliko udanosti dinastiji — izrecno povdarjam, dinastiji, — da Mi je to poleg misli na Vse-mogočnega največja tolažba v preveliki žalosti.

„Navzlic britkemu udarcu bodem tudi v prihodnje zvesto in vestno izvrševal Svoje vladarske dolžnosti. Izročite torej državnemu zboru Mojo najtoplejšo zahvalo za sočutje, kakor tudi hvalo cesarice in Moje sinahe.

„Koliko se moram v teh britkih dneh zahvaliti Svoji srčno ljubljeni soprogi, cesarici, kolika podpora Mi je bila, ne morem popisati, ne dovolj srčno izraziti. Ne morem se zadostno zahvaliti Bogu, da Mi je dal tako tovaršico v življenji. Povejte to dalje; kolikor bolj bodete to širili, toliko hvaležnejši Vam bodem“.

Ogri vendar dosežejo, kakor se kaže, da se nekoliko premenita §§. 14. in 25. nove vojaške postave. Ali bodo prejembe bistvene ali le v obliki, se še ne ve. Oficijozni listi trdijo, da vlada le v to privoli, kar bi bila uže tako dovolila, ako bi bila prej poznala mnenje oger-skih politikov.

V Rimu kažejo se nasledki dosedanjega osrečevanja narodov na jako žalosten način. Novi bogovi so hoteli zatreti zadnje znamenje kršanskega Rima ter so v ta namen podirali starodavne stavbe ter zidali nove hiše, ki so se jim čez noč posipale. Tako so napravili po

sredi mesta velikansko novo ulico. Delo je privabilo veliko ljudstva v mesto, katero je zdaj brez dela in kruha, ker špekulantem je pošel denar. Vsled tega bili so v Rimu veliki nemiri; delavci so mnogo štacun oplenili ter razsajali po mestu. Minister Crispi je poslal vojake nad delavce, da so jih razpršili in mnogo zaprli, drugi pa trdijo, da ljudem bi bila skoro vera potrebna. Tudi drugod po Italiji slišijo se demonstracije, ki ne dajejo upanja na dobro prihodnost.

Domače in razne vesti.

Predpustne veselice v čitalnici goriški
Plesni venček napovedan za 2. februarja je povse odpadel zavolj grozne nesreče v vladajoči rodovini, zavolj smrti prestolonaslednika Rudolfa. — Za 16. februarja, tedaj za jutri napovedani venček bode, kakor se sliši, dobro obiskan. — Veliki ples, napovedan za 3. marca, bode kostimiran in maskiran. Odbor čitalnični vže sedaj skrbi, da izpade čim lepše, in misli občinstvo iznenaditi — s čem? pove uže drugi krat.

Avstro-ogerska karavana v sv. deželo.
Prihodnja avstro-ogerska karavana v sv. dežele odide 21. dne marca 1889 iz Trsta ter naj se vdeleženci obrnejo do podpisanega, ki jim takoj pošlje obširne vspele. Potovanje obsega: Trst, Aleksandrija, Kajfa, Nazaret, Tiberija, Jeruzalem, Sv. Janez, Betlehem, Jeruzalem, Ramleh, Jafa, Port-Said, Kajro, Aleksandrija, Trst oziroma Carigrad in Solun. Potovanje bo trajalo 45 dni. Cena I. razreda s popolno hrano 635 gld. v bankovcih. II. razredu 545 gl. v bankovcih. Zadnji dan za oglašenje 12. dan marca 1889. Te karavane se smejo vdeležiti osebe tudi iz Nemčije in drugih dežel. — Na Dunaji, I., Spiegelgasse 12. Leon Woerl, ces. kr. dvorni knjigotržec, založnik, komtur in vitez mnogih visokih redov.

Drobne novice. Upravišstvo tukajšnje bolnišnice in žnjo združene norišnice vsmiljenih bratov izdalo je tudi letos po navadi prejšnjih let obširno poročilo o bolnikih, ki so se zdravili v tem zavodu leta 1888. Posnetek iz poročila, kakor tudi iz knjige Ritterjeve morali smo odložiti za drugi krat. — O priliki, ko sta bila imenovana častna kanonika ljubljanskega stolnega kapitula prečast. ta gospoda Janez Semen, profesor bogoslovja, in Josip Marn, profesor in predsednik „Matice Slovenske“, katerima spoštljivo čestitamo na novih priznanjih njih mnogovrstnih zaslug, dobili smo od nekega gospoda na Goriškem kratko pesmico, v kateri čestita profesorju Marnu kot svojemu nekdanjemu učitelju; ali radi pretesnih prostorov morali smo jo opustiti. — Poverjenik družbe sv. Mohora v Gorici nas je prosil, naj naznamo, da nabiranje udov se konča 5. marca t. l. in da na oglašje brez plačila se društveni odbor ne more ozirati.

Veliki Dol na Krasu obhajal je predzadnjo sredo 6. t. m. nenavadno slovesen dan. Došel mu je nov vikar č. g. Štefan Valentinčič, katerega so duhovnjani sprejeli nautuženo in z veliko slovesnostjo. S križem in v procesiji so mu šli proti, kakor kadar škof prihaja. Na zvonove so pritrkovali in streljali z možnarji, da se je slišalo doleč okoli. Slavoloki so bili postavljeni, na odličnejših mestih in ljudstvo se je dela zdrževalo, kakor o praznikih. Nekateri so poklekali ob poti, po kateri je dohajal novi gospod vikar v procesiji, in mnogi so se jokali veselja. Ljudstvo kaže tako spoštovanje in naklonjenost svojemu duhovnu, da se je čuditi.

V Čepovanu preložila je „Katoliško-politična čitalnica“ občni zbor in besedo v izraz žalovanja radi smrti cesarjevega Rudolfa od 3. februarja na dan 24. februarja ob (5 h) zvečer. To naznanjuje društvenikom in vsem prijateljem društva je uljudno vabi k obilnej udeležbi

Razpisana prebenda. Ena izpraznjena prebenda ustanovitve za plemenite gospé poknežene grofije goriške in gradiške se s tem razpisuje z opazko, da imajo prošilke podati svojo dotično vlogo v šestih tednih podpisaneu deželnemu odboru. V ta namen naj dokažejo: 1. da imajo najmanj 18 let; 2. da so vboge; 3. vrsto svojega plemenitstva in ali spadajo medplemenite rodbine tukajšnje grofije; 4. da so lepega zadržanja; 5. stan in premoženje svojih starišev, pa kake zasluge imajo oni za državo; 6. število bester in ali uživa vže katera izmed njih ali prošilka sama kako prebendo ali drugo pomoč. V Gorici 8. februarja 1889. DEŽELNI ODBOR.

Profesor Rajmund Čuček v Kopru izdal je, kakor se razvidi iz naznanila v današnjem listu, „Početnico nemškega jezika“, ki bo dobro služila onim, ki se hočejo dobro seznaniti z nemškim jezikom. Posebno dijakom in učiteljem se knjiga jako priporoča,

Vabilo k družbi sv. Mohora. Kmalu — 5. dan prihodnjega meseca — se bode zopet končala nabira udov družbe sv. Mohora. Koliko jih bode letos? Ali toliko kakor vlni, ali morebiti še celo kaj več? To je vprašanje, na katero bi rad dobil ugoden odgovor vsak slovenski rodoljub, najrajše pa še družbin odbor. Vsi namreč dobro vemo, kako velevažna je družba sv. Mohora za celi slovenski narod, da se ohranjuje v zvestobi do Boga in domovine, da se poučuje in napreduje na podlagi krščanskih resnic, in zato tako iskreno želimo, da bi se od leta bolj širila in utrjevala med našim ljudstvom. Res je sicer, da štejejo farce, kjer je ljudstvo versko in narodno zavedno, z večine že toliko udov družbe sv. Mohora, da je samo želiti, naj še znanprej tako ostane; ali vendar je še krajev, od koder po pravici smemo pričakovati, da število dosedanjih družabnikov še naraste, in spet so kraji posebno ob jezikovnej meji na Ogerskem, Štajerskem, Koroškem in Benečanskem, kjer se mora naša slovensko ljudstvo še le seznanjati z Mohorjevo družbo in menda celo s slovenskimi črkami, da more pristopiti k njej. Do rodoljubov v teh krajih, kjer stoji z našo družbo še manj ugodno ali celo slabo, obračamo se prav zaupljivo ter preiskreno prosimo, naj bi vsak zavezen Slovenec storil za njo, kar le stori more, da jej pridobi novih udov, posebno pa, naj se č. gg. duhovniki povsodi krepko poslužujejo svoje pravice, da to cerkveno bratovščino tudi v cerkvi gorko priporočujejo. Nauk o njenih milostih in dobrotah pri vernih Slovencih nikoli in nikjer ne ostane čisto brez sadu. Korak do kerakal Čeravno koj na enkrat ne bi bilo znamenitega napredka, o katerem bi se strmel, a od leta do leta bode vendar le napredek, če stori vsak, kolikor v svojih razmerah premore, in sčasoma se tudi ti Slovenci ob meji postavijo v isto častno vrsto s svojimi bolj srečnimi brati.

Ravno tako pa tudi lepo prosimo naše dosedanje izkušene podpornike, č. gg. poverjenike in rodoljubne duhovnike, naj bi bili družbi še znanprej tako dobri, kakor dozdaj, in naj bi jo skušali na tistem vrhuncu ohraniti, do kterega so jo povzdignili.

Moč in upliv dobrih kakor slabih spisov in knjig pripoznava ves svet ter si zato prizadeva jih širiti. Mi Slovenci pa širimo in utrjujmo družbo sv. Mohora in delajmo za njo vsak po svojih močeh, ker to družbo dala nam je božja previdnost ob pravem času in na pravem mestu — kot rešiteljico vere in narodnosti.

Od več strani se nam je izrekla želja, da bi v imeniku poleg imena far stalo še ime dotične pošte. Prosimo torej č. gg. poverjenike, naj izvolijo zapisati na glavo vpisovalne pole še slovensko (in kjer je tuje, tuje) ime svoje pošte, da moremo tej želji ustreči.

Knjigi: „Življenje Marije Device in sv. Jožefa“ in „Življenje našega Gospoda Jezusa Kristusa“ ste se natisnili v 45.000 iztisih.

V Celovcu, dne 5. svečana 1889. ODBOR.

Vabilo k besedi, katero napravi Katoliško-politično bralno društvo v Podgori 17. febr. t. l. v prostorih gosp. And. Koejančiča, dež. poslanc. Spored: 1. Petje. 2. Deklamacija. 3. Petje. 4. Gledališna predstava. 5. Petje. 6. Srečkanje treh dobitkov. 7. Petje. Po besedi prosta zabava. Ustopnina za ude 20 kr., srečka 10 kr. Začetek točno ob 5½ uri. K obilni udeležbi vabi najljubšeje

Otroškim vrtom v Podgori, v Pevmi in v Gorici poslal je prečestiti gospod Janez Vester, vikarij v Otaležah, mnogo centov jabolk, koja so mu znesli vaščane v Otaležah, v Plužnah v Lazcih, v Jazbinah in postranski posestniki. Blagemu gospodu vikarju Vestru presrečna hvala na skrbi; dobrotnim darovalcem pa Bog povrni!

Radodarni doneski. Namesto skromnega venca na krsto prerano umrlega obče priljubljenega prestolonaslednika viteškega nepozabnega Rudolfa, ki je bil up in pmo ljub. Avstrije, podaril je Alojzij Sorč v Bolci dijaški kuhinji 3 gl. in otroškemu vrtu v Gorici 2 gl. Dalje so darovali: otroškemu vrtu in deklški šoli v Gorici: Matej Primožič v Šempolaji 5 gl., društvo detoljubov 1 gl., Slokar Franc, trgovec z lesom v Lokavci, 2 gl. — otroškemu vrtu v Pevmi: Matej Primožič v Šempolaji 5 gl., društvo detoljubov 1 gl., Gašpar Likar v Gorici 2 gl.; — za študentovsko kuhinjo dr. Nik. Tonkli 10 gl. Presrečna hvala vsem darovalcem!

Na znanje Sokolom. Podpisani odbor uljudno naznanja svojim članom, da se je novoizvoljeni odbor v svoji prvi seji dne 18 t. m. tako le sestavil: Abramč Janez je izbran za podstarosto in ob enem za četovodjo; Vuga J. za tajnika in društvenega upravitelja; Poberaj Martin za blagajnika, ki bode sprejemal mesečnine tudi v svoji štacuni na Travniku. Odbor je tudi za adaj sklenil priredovati vsako sredo in saboto plesne vaje v sobani Marzičeve gostilne. Vsi Sokoli so naprošeni, da bi te vaje obiskovali. Prva vaja bode v nedeljo 17. t. m.; začetek ob 5. uri popoldne; ob srodah pa ob 7½ uri zvečer. Toraj Sokoli na svidenje!

Odbor telovadnega društva „Sokol“.

„Corriere“, glasilo neke Slovanem neprijazne politike, ponatiskuje iz „Neue fr. Presse“, „Grazer Tageaposte“, „L'Istrie“, „Indipendente“, „Wiener Allg. Zeitung“ in drugih listov, kadar prinesejo kaj zoper Slované, posebno zoper slovanako duhovščino v Primorji. Ker je „Corr.“ na sumu židovskega in liberalnega lista, se nikdo nad tem ne spodtika, ampak smatra se ta pisava tudi v resnih krogih kot naravna, ki nikakor ni sposobna kaliti javnega miru, temveč ki je hvale in podpore vredna, ker biča neporedne panslaviste, (tako zvešjo zveste državljane, ki niso zatajili slovenskega pokoljenja). Vse drugače bi se kazala stvar, ako bi katoliški list pisal v enakem smislu o irredenti; imel bi neposrednih in posrednih situacij, da bi si zapomnil, kdaj si je v zadnjem upal zapisati besedo irredenta, kajti sedanjí politični kredó (vera), katerega je molil knez-Hohenlohe v državnem zboru, je ta, da Italijani (brez izjem) so naravni in najtrdnější stebri avstrijskemu čustvu v Primorji. Kadar pa navedeni listi zastanejo z novicami, prinese jih „Corriere“ sam. Tako je storil v številki 19. od 12. t. m. Pod naslovom „Ipocrisia slovena“ (slovenska hinavščina) pripoveduje, da „Tržaško podporro in bralno društvo“ je imelo preteklo soboto zajutra zadržnico po ranjem cesarjeviču Rudolfu, a zvečer da je imelo predstavo slovenske igre v 5 dejanjih v gledišči „Fenice“ in potem ples, ki je tipel do ranega jutra. Temu popisu dostavlja splošno opombo: „Imel je pač prav neki dalmatinski list, ko je pisal, da toliko hvalisani patrijotizem slovanski ni drugega ko hinavščina in pesek v oči oblastim, da zakrivajo svoje prave čute, ki se zlagajo soglasno z onimi škofa Strossmayerja.“

Kar se tiče dogodka, ki ga omenja goriški list, je stvar ta le. V Trstu ste dve slovenski podporri društvi. Večje, ki šteje blizu 2000 udov, se imenuje „Delavsko podporro društvo v Trstu“ ter je imelo pokrovitelja umrlega prestolonaslednika nadvojvoda Rudolfa; drugo je mnogo manjše in se imenuje „Tržaško podporro in bralno društvo.“ Prvo društvo imelo je omenjeno zadušnjo po ranjem nadvojvodi ter je odpovedalo ne samo veliki ples, ki je bil določen za dan 2. febr., ampak sploh vse veselice v letišnjem pustu. Drugo društvo ni imelo maše; glediščno predstavo imelo je pra določeno uže dolgo pred smrtjo cesarjeviča. Kar se tiče izrečenega obrekovanja v Slovanih, moramo reči, da ga ni „Corriere“ izmislil, ampak da je le ponovil, kar je slišal. Tako mnenje o Slovencih trosi gospoda, ki je veliko višja od „Corr.“, katera se je tudi preteklo leto, ko se je slavila štiridesetletnica cesarjeva, izrazila v tem smislu celo o osebah, katerih patrijotizem je čest kakor zla o. Neka politika zahteva, naj veljajo primorski Slovani kot nezanesljivi in panslavisti. Kam to dovede, bomo videli.

Odgovor blagorodnega gospoda Josipa Gorupa, veletržca na Reki, na brzojavno sporočilo, da občni zbor telovadnega društva „Sokol“ v Gorici ga je imenoval svojim prvim častnim udom, se tako le glasi: Zahvaljujem se vrlemu „Sokolu“ najsrčneje na tem častnem odlikovanju, koje mi bode vedno v prijeten spomin, ter želim taistemu, da bi vapošno napredoval in se lepo razcvital, na čast in korist sebi in mili naši domovini. Z visokim spoštovanjem Vam udani J. GORUP. Na Reki 11. februarja 1889.

Učiteljsko društvo za goriški okraj zborovalo bode v četrtek dne 7. marča t. l. ob 9. uri predpoldne v šolskej sobi v Šempetru pri Gorici sè sledečim dnevnim redom: 1.) Določitev časa in kraja prihodnjemu občemu zborovanju. 2.) Razgovor o pravih zavezah slovenskih učiteljskih društev. 3.) Razni nasveti in predlogi. — Udje so vabljeni k udeležitvi. ODBOR.

V Cerknem preložila je narodna čitalnica valed smrti cesarjeviča Rudolfa veselico, ki je imela biti dne 2. svečana t. l., na 24. dan t. m. Ker vsopred ostane isti, zato se nova vabila ne bodo razpošijala. K obilni udeležbi uljudno vabi Odbor.

Listnica uredništva. Iz Gorice dobili smo običten dopis o „Corrierovi“ vesti glede „slovenske hinavščine“, ki navaja mnogo zanimivih zgodovinskih dat v tem oziru. Ker smo priobčili drug daljši zestavek o tej zadevi, pridržali smo dopis za zdaj. — Dopisniki, katerim nismo mogli se ustreči, naj blagovoljno potrpijo; pridejo tudi oni na vrsto. — Z ozirom na oznanilo o zaslužku došla so nam tri pisma, katera smo odpotali na mesto, s katerega nam je došlo ono oznanilo.

Oznanilo.

Ravnateljstvo „zastavljavnice (Monte di pietà)“ ustanovljene po grofu Thurnu v Gorici naznanja da bode dne 11. marcija 1889 in naslednje javna dražba (kant) nerešenih zastav IV. četert leta 1887 t. j. tistih, ki so bile zastavljene meseca oktobra, novembra in decembra 1887.

V Gorici, dne 5. februarja 1889.

Zahvala.

Izrekamo svojo najtoplejšo in najiskrenejšo zahvalo vsem onim blagim, ki so počastili pogreb našega dražega umrlega brata, oziroma svaka

Jožefa Ropper-ja

sé svojo prijazno navzočnostjo.

V Gorici, 9. februarja 1889.

JAKOP ROPPER
ter zakonska
KAROLINA IN MATEJ MADON.

Zahvala.

Presrečo se zahvaljujem v svojem in svojih otrok imenu vsem, kateri so mojo nepozabljivo soprago

Radoslavo Hrovatin

o njenej bolezní obiskali. ji stregli in jo tolažili, kakor tudi vsem onim, kateri so venčev darovali in jej v prav obilnem številu skazali zadnjo čast, in h krati vsem onim, ki so mi izrazili svoje sečutje in sožalje.

Gorica, 14. februarja 1889.

JOSIP HROVATIN, žalujoči soprog.

BOŽIČNO DARILO

Narodna Knjižnica. I. zvezek.

POBRATIMI

Roman Spisal dr. J. Vošnjak. Elegantno vezan 1 gld. 20 kr. Dobiva se v Ljubljani v „Narponi tiskarni“, v Gorici pri knjigotržcih.

D.r. VALENTINA ZARNIKA

ZBRANI SPISI.

I. ZVEZEK:

PRIPOVEDNI SPISI.

UREDIL IVAN ŽELEZNIKAR

Vsebina: Životopis dr. Valentina Zarnika. — Ura bije, človeka pa ni! — Maščevanje usode. — Razni spisi: Iz državnega zbora. — Pisma slovenskega turista.

Knjižica je jako elegantno, po najnovejšem uzorci in res krasno vezana. Utisnena je na sprednji strani podoba dr. Zarnikova v zlatu in pridejan tudi njegov lastnoroden podpis. — Cena knjižici je 1 gld., s pošto 5. kr. več. — Dobiti je v „NARODNI TISKARNI“ v Ljubljani.

MARIJACELJSKE KAPLJICE

so izvrstno zdravilo za vse želodčne bolezni; nepresegljivo zdravilo so ob slabi slasti do jedi, slabem vdihu, napenjanju, kislem zdrgovanju, zvijanju po trebuhu, prehlajenju želodca, zgagi, nabiranju skamenelca, za odpravo preobilne žlame, bledice, gnjusi in riganja, glavobola od želodca, želodčevega krča, je proti otrjenju in zagati, preobjedi in prenapitju, glistam, bolezní na vranici, jetrah in zlati žili.

Cena male steklenice z naznanilom vporabe je 40, večje pa 70 kr. Osrednja razpošiljavnica je v Kromarizah.

Marijaceljske kapljice niso skrivno zdravilo. Njih sostanski deli so naznanjeni na listku o njih vporabi.

Prave Marijaceljske kapljice se dohó skorej v vseh lekarnah v ovitku s rudečo znamko zgornje podobe zalepljenem.

V Gorici jih imajo lekarni Gironcoli, Cristofolletti, Kürner in Pontoni; v Sežani pa Philip Ritschel.

Želodčne bolezni

hitro in gotovo ozdravi

jeruzalemski balzam

edino in nepresegljivo želodčno zdravilo.

Izbrati v raznih želodčnih boleznih zdravilo, katero bi v resnici odgovarjalo namenu, ni lahka stvar dandanes, ko se prodajajo vsakovrstna taka zdravila.

Večji del onih kapljic, izločkov itd. itd., ki se oznanjajo in priporočajo običnatu z visoko letočimi besedami, ni drugega ko prevare, pogosto še škodljiva. Samo jeruzalemski balzam, uže davno znan po svoji priprosti sestavi in po oživljajoči svoji moči na želodčne žive, si je pridobil pravico pred vsemi drugimi do zdaj znanimi pomočki, kar potrjuje njegova razprodaja, ki vedno raste.

Ta balzam, bogat krepčajoče moči kineškega rabarbara, korenike, ki je sploh znana po svojem prebavnem uspehu, daje gotovo sredstvo proti želodčnim slabostim, izvirajočim iz nerodnega prebavljanja. Zato se priporoča, ko jesti ne diši, proti neprijetni sapi, gnjusu, riganju, zabasanju, nemorojdnim težavam; pomaga tudi proti zlatenici, glistam in boleznim v drobu.

Steklenica s podukom 30 kr.

Glav na zaloga v lekarni G. B. Pontoni v Gorici.

V TRSTU pri G. B. Rovis, v KORMINU pri A. Franzoni, v TOLMINU pri C. Palisca.

Kdor si hoče

brez težave zaslužiti mnogo denarja,

pošlje naj svojo adresso upravnistvu tega lista v zapечатnem pismu z nadpisom zaslužek.

Vsakovrstne tiskovine za slavne slovenske občinske urade, kakor tudi raznovrsten papir in vse druge pisne potrebščine prodaja po znižanih cenah

JOSIP PALLICH,

trgovec s knjigami in s papirjem
ter tiskar v Gorici,
na Travniku, h. št. 6.

Kdor si želi jasnosti o nemškem oblikoslovju, omisli si naj

POČETNICO

namškega jezika.

Za 1. in 2. razred slavenskih gimnasij, tudi za pripravnice slovenskih učiteljske

SESTAVIL

RAJMUND ČUČEK,

c. kr. prof. v Kopru.

V platno vezana stane 80 kr. Razpošilja jo pisalec sam, in to pošnim potom, ako se priloži še 5 kr. poštnine.

Gosp. G. Piccoli-ju,
lekarnarju v Ljubljani.

Vinice na Dolenjskem, dne 12. jan. 1889.

Blagovolite mi poslati dvanajst steklenic vaše esence za želodec.

Pohvalno omenjam, da je bila raba lani poslanih 56 steklenic izvrstna. Bolniki raznih vrst so živili esenco z najboljšim vpehom. Neka bolnica je bila že za smrt bolna, vsi so mislili, da mora v malo urah umreti; toda komaj je zavžila nekoliko kapljic esence, je že okrevala in čez nekoliko ur popolnoma ozdravela — med tem, da je bila poprej več dni že skoraj na smrtni poselji. Esenca se tedaj zaradi njenega izvrstnega vpliva sama najbolj priporoča.

Z odličnim spoštovanjem

JURIJ KÖNIG, župnik.